



Sygn. akt IV KK 134/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **B.G.**

skazanego za przestępstwo z art. 278 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2018 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

wniesionej na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt IV K .../17

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej wymierzonej
oskarżonemu B. G. kary grzywny oraz zasądzonych od niego
kosztów procesu i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

B. G. został oskarżony o to, że w dniu 16 października 2015 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskał program komputerowy w postaci: systemu operacyjnego Microsoft Windows 7 Ultimate Edition OEM 00426-OEM-

8992662 o wartości 849 zł a następnie bez wiedzy i zgody osoby uprawnionej dokonał jego instalacji na dysku twardym jednostki centralnej swojego komputera marki ASUS nr HPN 580TC0G3K, działając tym samym na szkodę spółki M. Corporation, reprezentowanej przez S. – Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów Spółka Komandytowa z/s w W., tj. o przestępstwo z art. 278 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 października 2017 r. w sprawie IV K .../17 Sąd Rejonowy w C. uznał oskarżonego B.G. za winnego popełnienia zarzucanego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 2 k.k. i na podstawie art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu „karę grzywny 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równoważna kwocie 10 (dziesięć) złotych”.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano B.G. do naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz spółki M. Corporation, reprezentowanej przez S. – Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów Spółka Komandytowa z/s w W. kwoty 849 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego B.G. opłatę w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych oraz wydatki w kwocie 475 zł.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego K.K..

Przedmiotowe orzeczenie zostało zaskarżone apelacją wyłącznie w zakresie rozstrzygnięć odnoszących się do oskarżonego K.K.. W części dotyczącej B.G. wyrok ten uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 7 grudnia 2017 r.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny, który zaskarżył go w zakresie dotyczącym B.G., w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny na korzyść skazanego, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 k.k. polegające na orzeczeniu wobec B.G. za przypisane mu przestępstwo z art. 278 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k., kary grzywny w wysokości 1500 stawek dziennych, a więc w wymiarze przekraczającym określoną w art. 33 § 1 k.k. i wynoszącą 540 stawek dziennych, górną granicę ustawowego zagrożenia dla tego rodzaju kary.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w C..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna i w konsekwencji musiała skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu B. G. kary grzywny oraz zasądzonych od niego kosztów procesu i przekazaniem sprawy w powyższym zakresie Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Skarżący ma bowiem rację, gdy twierdzi, że wskazany wyżej wyrok zapadł z rażącą, mającą istotny wpływ na jego treść, obrazą art. 33 § 1 k.k. Sąd Rejonowy, jak wynika z sentencji orzeczenia, mając na uwadze wysokość ustawowego zagrożenia wskazaną w art. 278 § 2 k.k. tj. karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, zdecydował się, w oparciu o przepis art. 37a k.k., na wymierzenie oskarżonemu kary grzywny. Zgodnie z ostatnio wymienioną regulacją, w aktualnie obowiązującym brzmieniu, *jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4*. Bezsporne przy tym jest, że wymiar kary grzywny orzekanej na podstawie art. 37a k.k. wyznacza treść przepisu art. 33 § 1 k.k., zgodnie z którym *grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki; jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540*.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy wymierzył natomiast oskarżonemu karę grzywny „w ilości 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równoważna kwocie 10 (dziesięć) złotych”. Kształtując w ten sposób wymiar kary grzywny, pomijając ewidentnie błędne, będące zapewne rezultatem omyłki pisarskiej, umieszczenie słowa „złotych” przed wyrazem „stawek”, Sąd Rejonowy zdecydowanie wykroczył poza granice wynikające z treści art. 33 § 1 k.k., czym rażąco obraził wspomnianą wyżej regulację i to niezależnie od tego, jaka przyczyna legła u podstaw owego błędu i czy rzeczywiście intencją sądu było wymierzenie oskarżonemu kary w tej wysokości. Absolutnie niezrozumiałe, co trafnie zauważył skarżący, jest przy tym

zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tłumaczenie sądu, iż błąd w tym zakresie był rezultatem oczywistej omyłki pisarskiej, albowiem ze słownego zapisu wymiaru stawek wynika, że oskarżonemu B. G. wymierzono karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych. Zapis słowny i liczbowy określający liczbę stawek dziennych wymierzonej oskarżonemu G. kary grzywny jest bowiem tożsamy i wynosi 1500. Zapis słowny określający liczbę stawek dziennych na „dwieście” został natomiast zamieszczony przy określaniu wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego K.K., w przypadku którego zapis liczbowy tej wartości został z kolei określony na 2000. Ta ostatnia kwestia pozostaje jednak, w związku z opisanym wyżej układem procesowym, poza zakresem rozważań Sądu Najwyższego.

Nie budzi wątpliwości, że opisane wyżej uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albowiem doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary grzywny powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Powyższe musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu B. G. kary grzywny oraz co do powiązanych funkcjonalnie z tym rozstrzygnięciem, zasądzonych od tego oskarżonego, kosztów procesu. Koszty te zresztą, zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k., zamieszcza się w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, które w przyszłości zostanie wobec oskarżonego B.G. wydane. Konsekwencją powyższego musiało być przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C..

Kierując się przedstawioną argumentacją, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

